

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 50.

Shvende Session.

22de Møde.

Mandagen den 7de Januar.

(Fortsat.)

J. N. Hansen: I Anledning af den ærede Ministers Bemærkning, at den kongelige Forventning — thi Andet var det ikke, det var kun en Forventning om, at Noget vilde skee, men ikke en Udtalelse om, at det skulde skee, — altid er opfyldt af Cancelliet og senere af Ministeriet, naar saadanne Tilfælde som de i Bekjendtgjørelsen omtalte ere forekomne, skal jeg blot udtale, at jeg allerede tidligere har tilladt mig at gjøre opmærksom paa, at de vedkommende Autoriteter ikke i alle Tilfælde kunne vide, hvilke yderligere Dplysninger der behøves, fordi de meget ofte slet ikke kjende de paagjældende Forhold; de kunne altsaa selv med den bedste Villie ikke altid vide, om der er Grund til at begjære yderligere Dplysninger. Jeg maa tillige spørge den ærede Minister, om Cancelliet og Ministeriet i alle de Tilfælde, hvor det har savnet yderligere Dplysninger, da har henvendt sig til vedkommende Andrager, for fra ham at faae Dplysningerne, eller blot til Dyrighederne, for fra dem at faae yderligere Meddelelser? Har Cancelliet eller Ministeriet altid henvendt sig til vedkommende Andrager og sagt til ham: „Der er fra Dyrigheden i Erklæringen anført det og det om Dig og dine Forhold i Anledning af den Ansøgning, som Du har indgivet; vi finde, at der behøves yderligere Dplysninger, har Du nogle saadanne at give os?“ Jeg betvivler meget, at dette har været Tilfældet, og jeg vil idet-

mindste ikke troe det, forinden jeg faaer en Erklæring fra den ærede Minister desangaaende. Yderligere at henvende sig til Dyrighederne har iøvrigt efter min Formening slet Intet at sige; thi Embedsmanden er naturligtviis nødt til at søge at skaffe yderligere Dplysninger tilveie, hvorledes han end saa kan skaffe dem, til Styrke for hvad han tidligere selv har sagt; thi han gaaer naturligtviis ikke hen og sgaer sig selv paa Munden og siger: „Det, jeg før har erklæret, var ikke rigtigt; jeg maa tilstaae, at jeg har taget feil.“ Han søger altsaa at skaffe „Dplysninger, — eller hvad han troer, at kunne kalde Dplysninger — til Styrke for den Erklæring, han tidligere har afgivet. Naar den ærede Minister har meent, at der var en Modsigelse imellem, at jeg har sagt, at det var af Hensyn til Statsborgerne, mit Lovforslag nærmest var indbragt, og at jeg dog i mit Forslag ikke havde anført Noget om, at Andre end vedkommende Andrager skulde kunne faae meddeelt sig de paagjældende Erklæringer, saa har man tidligere netop gjort Indvendinger mod en saadan Bestemmelse, idet man har sagt, at det stod i vedkommende Ministers eller Amtmands Magt ogsaa at henvende sig til Andre; det behøvede ikke at staae i Loven, og det kunde desuden ligesuldt gjøres, hvad enten en saadan Lov kom ud, eller ikke. Der vil iøvrigt hverken fra min eller, som jeg troer, fra flere af de Rigsdagsmænds Side, der ønske, at Loven skal komme frem, være det Mindste imod at optage en saadan Bestemmelse, forsaavidt den ærede Minister maatte finde sig foranledigt til at foreslaae den. Naar der kun er talt om Andrageren, og jeg dog har sagt, at jeg er gaaet ud fra at give Borgerne en dem tilkommende naturlig Ret, saa er det vel